

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/30/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316205779
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316205779.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Mareka Košča, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: F. W., M.. XX.X.XXXX, A. Q. XXX XX Ľ. XXX, o zaplatenie 476,74 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C/228/2016-69 zo dňa 3.7.2018, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu v predmetnom spore zamietol a vyslovil, že žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva podľa § 255 CSP.

2. Citujúc ustanovenia § 1 ods. 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z., účinné v čase uzavretia zmluvy, § 420 ods. 1 a § 442 ods.1 Občianskeho zákonníka, vyhodnotil súd prvej inštancie predmetný zmluvný vzťah účastníkov ako jednoznačne spotrebiteľský v zmysle ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka s tým, že na uvedený právny vzťah je potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotil spotrebiteľskú úverovú zmluvu, ktorá je základom uplatnenej pohľadávky žalobcu, za platnú s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 4 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., pretože žalovaný čerpal poskytnutý úver, pričom keďže zmluva neobsahovala všetky náležitosti ustanovenia § 4 ods. 2 a 3 citovaného zákona, neobsahuje údaj o výške RPMN, považuje ju súd za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 4 ods.2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z..

4. Žalobca si v predmetnom spore, po späťvzatí žaloby v časti, uplatnil vo vzťahu k žalovanému istinu pohľadávky vo výške 476,74 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 25.3.2005 do zaplatenia a náhradu trov konania, na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 7.2.2005. Z uvedenej zmluvy o úvere vyplýva, že žalobca sa zaviazal poskytnúť žalovanému sumu 464,71 eur (14.000,- Sk) a žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi túto sumu, zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 371,77 eur (11.200,- Sk), t.j. celkovo v čiastke 836,48 eur (25.200,- Sk), a to v 10 mesačných splátkach po 83,64 eur (2.520,- Sk), počnúc dňom 20.2.2005, pričom zmluva neobsahovala údaj o úroku z úveru a ani údaj o RPMN. Súčasťou zmluvy mali byť všeobecné podmienky poskytnutia úveru, podľa ktorých v bode 13, dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý

úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

5. Z predloženého trestného rozkazu č.k. XT/XXX/XXXX-XX zo dňa 8.11.2007 vyplýva, že súd uznal žalovaného za vinného na základe toho, že dňa 7.2.2005 prostredníctvom mandatára so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 14.000,- Sk s príslušným úrokom, ktorý sa zaviazal splácať v 10- tich mesačných splátkach, každú po 2.520,- Sk, spolu teda sumu 25.200 Sk, pričom v potvrdení o výške príjmu, ktoré bolo podmienkou na poskytnutie úveru uviedol nepravdivé údaje a to, že má čistý mesačný príjem 12.800,- Sk u zamestnávateľa G. G. pre spoločnosť L., pričom v skutočnosti v tom čase bol nezamestnaný a nemal žiadny príjem, čím nespĺňal podmienky pre poskytnutie úveru, toho času poskytnutý úver a istinu vo výške 25.200,- Sk spoločnosťou POHOTOVOSTĚ s.r.o. Bratislava. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.11.2007. Z trestného spisu pod sp. zn. XT/XXX/XXXX navyše prvoinštančný súd zistil, že žalovaný v prospech žalobcu uhradil sumu 25.200,- Sk, čo žalobca v predmetnom spore zamĺčal, pričom jednotlivé splátky žalovaný uhradil, a to dňa 7.3.2006 sumu 2.000,- Sk, dňa 24.3.2006 sumu 2.000,- Sk, dňa 25.4.2006 sumu 2.000,- Sk, dňa 8.6.2006 uhradil sumu 1.000,- Sk, dňa 21.6.2006 sumu 2.000,- Sk, dňa 28.2.2007 uhradil sumu 14.000,- Sk a dňa 4.5.2007 uhradil sumu 220,- Sk. Spolu teda žalovaný uhradil žalobcovi sumu 25.200,- Sk, čo predstavuje 836,48 eur.

6. Žalobcovi z danej úverovej zmluvy tak podľa záverov súdu prvej inštancie patria len finančné prostriedky, ktoré žalovaný reálne od neho čerpal, t.j. suma 464,71 eur. Z danej úverovej zmluvy žalobcovi reálne vznikla škoda len vo výške 464,71 eur. Pri posudzovaní zmluvy v zmysle citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom na absenciu údajov RPMN, žalobcovi poplatok vo výške 371,77 eur nepatrí a teda žalobca nepreukázal, že mu vznikla škoda v uvedenej výške. Súčasne považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný jednotlivými splátkami ešte v r. 2006 a 2007 uhradil žalobcovi sumu 836,48 eur, t.j. viac, ako žalovaný čerpal. Súd má za to, že žalobcovi bola uhradená celá škoda, ktorá mu skutočne vznikla zo sporného úverového vzťahu, a preto prvoinštančný súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, a to aj vrátane žalobcom požadovaného úroku z omeškania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote dňa 16.8.2018 odvolanie žalobca, ktorý v súlade s ustanoveniami § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP požiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolateľ namietal, že v konaní došlo k vade, keď okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Po opísaní skutkových okolností a dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolateľ uviedol, že posudzovanie predmetnej zmluvy z hľadiska absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o sprostredkovateľskom úvere, ako aj z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, nie je správne. Navyše, v predmetnom konaní sa nedomáhal zaplata dĺžnej sumy z titulu zmluvy, ale z titulu náhrady škody spôsobenej úmyselným trestným činom žalovaného. Jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu je aj spôsobenie škody. V prípade, ak by uvedený znak nebol naplnený žalovaný by nebol uznaný za vinného. Škodou sa na účely Trestného zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Škodou sa rozumie v danom kontexte aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť. Pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky, ktoré mu vznikli v dôsledku omeškania dĺžníka, ktoré žalobca ako poškodený vzhľadom na okolnosti ako dojednaný úrok, zákonný úrok z omeškania, zmluvná pokuta mal nárok alebo ktoré mohol odôvodnene dosiahnuť, citujúc následne ustanovenie § 380 a § 386 Občianskeho zákonníka. Žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody, resp. jeho výšku v súlade s vyššie uvedenými právnymi predpismi, zmluvou a všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalobca je toho názoru, že v trestnom konaní ako aj v civilnom konaní dostatočne preukázal, že v prípade absencie konania žalovaného, ak by neuviedol žalobcu do omylu v otázke splnenia úverových podmienok, nedošlo by k uzavretiu zmluvy, ani k poskytnutiu úveru a ani k vzniku škody v majetkovej sfére žalobcu. Peňažné

prostriedky, ktoré žalobca poskytol žalovanému titulom zmluvy by žalobca ako poškodený vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mohol poskytnúť inému subjektu - klientovi, ktorý by svoje záväzky plnil riadne a včas, t.j. žalobca mohol odôvodnene dosiahnuť zisk. Nepochybuje o tom, že konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené aj trestným rozkazom. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.2011, sp.zn. I.ÚS 269/2011-55. Žalobca je tak toho názoru, že tak v civilnom ako aj v trestnom konaní preukázal, že žalovaný naplnil znaky občianskoprávnej, ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, a to konkrétne protiprávny úkon konaním žalovaného, ktorým úmyselne uviedol žalobcu do omylu v otázke splnenia podmienok poskytnutia úveru a neplnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, ďalej majetková ujma na strane žalobcu tak, ako je uvedená v žalobe, príčinná súvislosť medzi uvedenými predpokladmi uvedenými a zavinenie, t.j. priamy úmysel žalovaného, ktorý bol preukázaný v trestnom konaní.

9. Odvolateľ ďalej uviedol, že sa v civilnom konaní nedomáhal zaplata dlužnej sumy z titulu zmluvy, ale z titulu náhrady škody. Z uvedeného dôvodu je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu posúdenia predmetnej zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov. V predmetnom konaní nie je podľa odvolateľa vhodné poskytovať zvýšenú ochranu strane sporu - žalovanému, ktorý svojim konaním porušil nielen ustanovenia zmluvy, ale aj zásadu dobrých mravov, predpisy Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a dokonca sa dopustil trestného činu, ktorým spôsobil žalobcovi škodu. Opačný postup a to poskytnutie ochrany žalovanému, by mal podľa názoru žalobcu za následok porušenie princípov všeobecnej spravodlivosti, porušenie princípov na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok a výsledkom tohto postupu by nebolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúcich stav a poznatky právnej vedy.

10. K odvolaniu žalobcu sa v predmetnom spore žalovaný nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania žalobcom v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, so zreteľom na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 78/05.

13. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver s tým, že svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a náležite sa vysporiadal s podstatnými spornými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach v prospech odvolateľa nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom,

na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd už len dopĺňa:

15. K namietanému nespotrebitel'skému charakteru zmluvy o úvere, uzavretej medzi sporovými stranami, odvolací súd zhodne aplikujúc ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, konštatuje spotrebitel'ský právny vzťah strán predmetného sporu, založený úverovou zmluvou zo dňa 7.2.2005 č. XXXXXXXX. Uvedenou zmluvou došlo k dočasnému poskytnutiu peňažných prostriedkov žalovanému formou úveru, ktorý tieto preukázateľne nevynaložil na nie súkromné účely, súvisiace s podnikaním. Táto skutočnosť nebola v predmetnom konaní jednoznačne preukázaná. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má pritom v prípade pochybností dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitel'ského charakteru zmluvy dodávateľ, t.j. žalobca. Z obsahu založeného zmluvného vzťahu nevyplynuli nároky, ktoré by následne mali byť modifikované na nároky na náhradu škody, t.j. na nároku na náhradu ujmy, ktorá mu mala vzniknúť tým, že žalovaný podľa žalobcu neplnil povinnosti zo zmluvy o úvere až takou intenzitou, že bola voči nemu vyvozená trestnoprávna zodpovednosť.

16. Rozhodnutie v trestnom konaní v časti nároku na náhradu škody, nezaložilo nárok samotný, od ktorého by mohol poškodený - žalobca odvíjať svoje právo na plnenie. Civilnoprávne konanie je v danom prípade viazané uvedeným výrokom trestného rozsudku v kontexte spáchaného trestného činu a tým, kto ho spáchal v rozsahu miery, do ktorej sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň okolnosťami významnými pre rozhodnutie o náhrade škody. Znaky trestného činu sú uvedené jednak vo všeobecnej časti Trestného zákona a jednak v jeho osobitnej časti. Civilnoprávny súd je viazaný závermi trestného súdu o tom, kto škodu spôsobil, komu bola spôsobená a že škoda bola spôsobená v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom, majúcim znaky trestného činu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obdo/41/2011 zo dňa 17.5.2012 v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 269/2011-55 zo dňa 23.11.2011). Nárok na náhradu škody je následne preskúmaný civilnoprávnym súdom postupom podľa Civilného sporového poriadku v zmysle vyššie uvedených zásad civilného práva hmotného.

17. Napokon, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, nadväzujúc na už stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov, že neuvedenie údajov o RPMN v úverovej zmluve má nesporne za následok jej vyhlásenie za bezúčinnú a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 1, 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z..

18. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného preto opätovne konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak vo výroku ako aj v jeho dôvodoch, na základe čoho tento potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP. Rovnako odvolací súd potvrdil výrok súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania sporovými stranami, ktorý pre nedostatok odvolacej námietky, nebol v odvolacom konaní vecne preskúmaný.

19. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že sporovými stranami nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný a žalovaný si v súvislosti odvolacím konaním náhradu trov neuplatnil a preukázateľné trovy mu nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).